

[Vanggaard.]

Jeg skal paa Udvalgets Vegne til det høje Ting indstille at vedtage Lovforslaget med de af Udenrigsministeren foreslaaede Ændringer, hvoraf Ændringsforslag under Nr. 1 er af formel Art, Ændringsforslag Nr. 2 angaar de af mig nu nævnte Forhold om Tjenestemænds Adgang til Bierhverv.

Holger Andersen: Jeg skal tillade mig at gøre en Række Bemærkninger i Tilslutning til den foreliggende Betænkning og i Anledning af de Udtalelser, der lige er blevet fremsat af Formanden og Ordføreren for Udvalget.

Hvad Forslagets § 1 angaar, vil det være ærede Medlemmer bekendt — det fremgaar ogsaa af Betænkningen —, at man fra alle Partiers Side i Sommeren 1927 stillede sig paa et Standpunkt, der var i Overensstemmelse med Administrationskommissionens 4de Betænkning, gaaende ud paa, at det ikke skønnedes tilstrækkelig begrundet at opretholde en Embedsstilling som Raadgiver i Folketret.

Jeg kan med Hensyn til det nu af Ministeren stillede Forslag henholde mig til de Bemærkninger, der findes i Betænkningen, idet jeg her ganske særlig vil understrege de økonomiske Hensyn. Lovforslaget var jo ledsaget af nogle Bemærkninger om, at Udenrigsministeriet havde til Hensigt ved anden eller tredie Behandling af Forslag til Normeringslov for 1929—30 at stille et Ændringsforslag om, at det Raadgiveren for Tiden tillagte Hjemmetillæg af 4 200 Kr. aarlig bortfalder ved Udgangen af Marts 1929, og at det den paagældende Tjenestemand tillagte Repræsentationstillæg fra 1. April 1929 at regne fastsættes som det Afdelingscheferne tillagte Repræsentationstillæg, saaledes som dette oprindeligt var Tillædet.

Man maa herefter gaa ud fra, at den Ordning, der nu opnaas ved Gennemførelsen af det af Ministeren stillede Forslag, i økonomisk Henseende betyder en ikke uvæsentlig Besparelse i Forhold til den gældende Ordning og vel ogsaa maa anses for i alle Tilfælde ikke at blive dyrere end den Ordning, man oprindeligt fra Folketingsudvalget har tænkt sig: at man ikke skulde have en saadan særlig Embedsstilling, men i de konkrete Tilfælde indhente Responsa og Udtalelser fra sagkyndig juridisk Side.

Under Hensyn til disse Betragtninger har ogsaa vi ment at kunne gaa med til det nu af den højtærede Minister stillede Ændringsforslag, endskønt vi sagligt set mener, at

de Bemærkninger, der er gjort gældende fra Administrationskommissionens Side om Opretholdelse af denne Embedspost, ogsaa fortsat maa anses for at have Gyldighed.

Med Hensyn til Lovforslagets §§ 2 og 3 har vi fra første Færd været enige i det, der her foresloges, og jeg kan i saa Henseende ganske henholde mig til det, der er udtalt af Udvalgsordføreren.

Jeg skal derefter vende mig til det Spørgsmaal, som er Hovedspørgsmaalet i Betænkningen, og som ogsaa har været Hovedgenstanden for Udvalgets Forhandlinger, Spørgsmaalet om de udenrigsministerielle Embedsmænds Adgang til Bierhverv udenfor Statstjenesten i den Forstand, i hvilken disse er omtalt i Tjenestemændslovens § 44. Det forekommer mig, at en indgaaende Betragtning af Lovgivningsmagtens Stilling til dette Forhold ikke alene er af stor Interesse, men ogsaa af afgørende Betydning for Forholdet mellem Lovgivningsmagtens Beslutninger og Administrationen; thi det, der er sket i denne Sag, og for hvilket der er redegjort i Betænkningen og af den ærede Formand og Ordfører for Udvalget, er, forekommer det mig, af en saadan Art, at Lovgivningsmagten afgjort maa vende sig imod det og derfor ikke kan være tjent med, at et Forhold som dette faar Lov til at passere ganske og aldeles uomtalt.

Jeg skal kaste et historisk Tilbageblik paa denne Sags Behandling. Jeg begynder med at minde om, at der i den Betænkning, som i Januar 1921 blev afgivet af den ved kongelig Resolution af 1919 nedsatte Kommission til Forberedelse af en Omordning af Udenrigsministeriets Forhold, fandtes en Udtalelse om dette meget vigtige Spørgsmaal, som jeg udbeder mig den højtærede Formands Tilladelse til at oplæse. Den nævnte Udtalelse findes i Kommissionsbetænkningen Side 103 i et Kapitel, der handler om „Aflønning af Tjenestemændene i Udenrigsministeriet, og lyder saaledes:

„Med Hensyn til de særlige Tillæg (Bevægelsestillæg og Repræsentationstillæg) mener Arbejdsudvalget, at de, for saa vidt de angaar 1. og 2. Tjenestegrad, bør fastsættes ved Aftale mellem Udenrigsministeriet og Finansudvalget for hvert enkelt Tilfælde, idet Arbejdsudvalget foreslaar Indførelsen af en Bestemmelse om, at ingen Tjenestemand i Udenrigsministeriet maa:

a. drive Forretning eller Erhvervs virksomhed,